

Niet verlengen tijdelijke aanstelling

1. Ontstaan en loop van het geding

Appellant is met ingang van 1 april 2002 tot 1 april 2003 benoemd tot locatiedirecteur voor bepaalde tijd voor de school voor te

Bij schrijven van 26 maart 2003 deelt verweerster aan appellant mede, dat het bestuur van verweerster besloten heeft de aanstelling van appellant tot locatiedirecteur niet te verlengen en dat zijn rechtspositie van voor 1 april 2002 in tact blijft.

Bij beroepschrift met bijlagen van 1 mei 2003, ingekomen op 2 mei 2003, komt appellant in beroep tegen voormeld besluit. Het beroep is gegrond op het (indirect) onthouden van promotie.

Bij schrijven van 23 mei 2003 zendt verweerster haar verweerschrift in.

Telefonisch – nadien schriftelijk bevestigd – heeft de gemachtigde van appellant verzocht de geplande mondelinge behandeling geen doorgang te laten vinden en het beroep schriftelijk af te willen doen voor wat betreft de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep; indien de Commissie van oordeel mocht zijn dat het beroep ontvankelijk is, dan verzoekt deze gemachtigde een nadere datum voor de mondelinge behandeling.

De gemachtigde van verweerster heeft desverzocht medegedeeld zich in deze gang van zaken te kunnen vinden.

2. Het oordeel van de Commissie

Appellant merkt als verweerster aan de Stichting Zowel in de Akte van Benoeming als ook op de brieven van verweerster staan twee stichtingen vermeld zoals in hoofde van deze beschikking is weergegeven. De Commissie gaat er van uit dat er voor partijen geen misverstand bestaat met welke stichting appellant een dienstverband heeft, nu zij hierover niet twisten.

Appellant verricht zijn werkzaamheden te, welke gemeente gelegen is binnen het rechtsgebied van deze Commissie, zodat deze Commissie uit dien hoofde bevoegd is van het beroep kennis te nemen.

Als grond van het beroep is door appellant gesteld een besluit van verweerster inhoudende het direct of indirect onthouden van promotie. Dit is een beroepsgrond als bedoeld in artikel 63 van de Wet op de expertise centra en ook in artikel I 1 CAO-PO. De Commissie is dan ook bevoegd van het beroep kennis te nemen.

De vraag is echter of appellant ontvankelijk is in zijn beroep.

Verweerster als werkgeefster heeft een grote mate van vrijheid in het voeren van personeelsbeleid, welke vrijheid met ingang van 1 augustus 1992 nog is vergroot, doordat met ingang van die datum de hoofdstukken I-R en I-S van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel buiten toepassing zijn verklaard.

Verweerster dient daarom een meerjarenformatiebeleid te formuleren en dit jaarlijks te actualiseren in een formatieplan (artikel B 1 CAO-PO)

Een dergelijk beleidsplan dient naar het oordeel van de Commissie de beoogde werkdoelen te beschrijven, de daarbij in te zetten middelen, de te hanteren instrumenten en de procedures op aangelegenheden waar het personeelsbeleidsplan op is gericht. Tot deze aangelegenheden behoren onder meer het werving- en selectiebeleid, introductiebegeleiding, loopbaanbegeleiding, taaktoedeling, betrokkenheid, motivatie en prestatie, scholing, promotiecriteria, etc. Het laatste betreft regels ten aanzien van criteria waaraan betrokkene moet voldoen alvorens te kunnen worden bezoldigd volgens de bij zijn functie behorende maximumschaal.

“Het onthouden van promotie” heeft de betekenis dat verweerster als werkgeefster de betrokkene als werknemer geen gelegenheid geeft te kunnen voldoen aan de gestelde promotiecriteria. Tegen dit onthouden kan de betrokkene om een bestuursbesluit vragen, waarna beroep bij de Commissie mogelijk is.

Thans is beroep ingesteld tegen het niet benoemd worden c.q. benoemd blijven in een hogere functie, immers de tijdelijke aanstelling van appellant als locatiedirecteur wordt niet verlengd waardoor appellant terugvalt op de voorheen door hem uitgeoefende functie. Dit is niet het – al dan niet direct – onthouden van promotie als bedoeld in de wet en in de CAO-PO als hiervoren uiteengezet. Om deze reden is appellant niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Nu het verder betreft een dienstverband voor bepaalde tijd, welke van rechtswege eindigt, is ook daarom geen beroep bij de Commissie mogelijk.

3. De beslissing

De Commissie voornoemd,

rechtdoende:

verklaart appellant niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 30 juni 2003 door mr A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr G.M.J. Prick, C.B.M. Evers, mr. drs. W.G.A.M. Veugelers en drs C.P.J. Hoorninck, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.